

Hektor in Sultan.

Spisal Žirov.

Hektor in Sultan sta si bila navidezno jako dobra prijatelja. Prijazno sta se gledala, kadar sta jedla oba iz iste skledе in ponoči sta si celo delila službo. Privezana sta bila namreč blizu skupaj, vsak pred hišo svojega gospodarja. Vsako noč je eden brez skrbi spal, drugi pa je čuval namesto obeh.

Nekoč dobi Hektor od svojega gospodarja velik kos mesa. Vedel je, če ga pokaže prijatelju Sultanu, da ga bosta morala deliti po bratovsko. Zato se stisne v kot in ga hoče hitro sam použiti. A tovariš ga je že opazil in se mu približal za hrbet.

„Daj še meni malo,“ ga poprosi Sultan.

„Sam sem lačen,“ odgovori Hektor, „tebi ga da že tvoj gospodar.“

„Dobro, potem pa tudi ne potrebujem več tvojega prijateljstva!“

Tako sta se ločila. Čez nekaj dni je klal Sultanov gospodar prasca. Pes se je gostil, da je bilo kaj! Njegov tovariš Hektor je pa žalostno gledal, požiral sline in se kesal, zakaj se je izneveril prijatelju.

Nezgoda Dolgogradova.

*Pedenj-možek Dolgograd
hišo bi si zidal rad;
da bi, ko bo dež pršil,
v varnem pipico kadil,
da bi miren sam zasé
dremal, kadar solnce žge,
kadar jesen vrže sad,
smuk! — bi v svoj ga shranil grad;
pride zima — bi lenuh
smuknil v hišo pod kožuh!
Misli možek Dolgograd —
hajd na delo — zida grad!*

*Brada dolga semintje
vedno mu v napotje gre.
In neroda — hop! — z roko
prime že ga za brado.
Zida brada se drži,
možek pa na nji stoji!
Vleče možek, kar se da,
pade naposled na tla,
že v globok telebi rov
in ne more več domov. —
Tam vso dolgo zimo spi
in na brado se jezi . . .*

Fran Žgur.

